

Beste Peter,

Wat fijn dat jij vanuit de kerk reacties krijgt op wat je tijdens de dienst gezegd hebt, dat het mensen aanspreekt. Ik heb dat met deze brieven. Ik word erop aangesproken. Ook tijdens de maaltijd, die we voorafgaand aan de grote kerkenraadsvergadering hadden, afgelopen maandag. 'Ben jij die Janine van de brieven?' gevolgd door: 'dankzij die brieven ben ik gaan nadenken over dingen waar ik anders niet aan gedacht zou hebben.' Ik vind dat leuk.

Zo kreeg ik ook een aantal e-mails met vragen. Een van de schrijvers vroeg zich af hoe de PR geregeld gaat worden. 'Want', zo schreef hij, 'als wij een kerk voor de stad willen zijn, moet er een enthousiaster verhaal in de krant staan dan 14 dagen geleden.' Het was ook een vraag aan de leden van de grote kerkenraad: hoe gaan we mensen laten weten dat we in de stad zijn, voor iedereen zichtbaar, en dat ieder zich welkom voelt. Ideeën waren er genoeg, maar concreet is het nog niet. Misschien dat jij weet hoe de PR gedaan gaat worden? Is er iemand aangewezen die dit op zich neemt?

Ds. Arend Weevers preekte afgelopen zondag over de snelheid waarmee dingen ons leven overnemen. We willen te snel eten, liefst heel snel het eten op tafel hebben. Zonder eens verse ingrediënten te gebruiken. We willen te snel praten, te snel ergens komen, zelfs de beelden op televisie gaan heel snel. Maar we willen vooral te snel antwoorden hebben. Hij gaf een voorbeeld van iemand die het heel, heel moeilijk had. Een Christelijke hulpverlener had deze persoon als raad gegeven: 'Vertrouw op Jezus, dan komt alles goed.' 'Maar,' zei ds. Weevers, 'hij had tijd, aandacht, een luisterend oor nodig. Dit antwoord was een te snel antwoord.'

Het sprak me aan. Ik ben niet erg geduldig. Ik wil soms zo snel ergens komen dat ik vergeet te genieten van de reis. Maar ik geniet zo van de reis die we samen maken naar de Waterstaatskerk. De maaltijd en de lange vergadering afgelopen maandag waren daar onderdeel van. Ik heb ervan genoten. Het gaf me energie en kracht.

Ik wens jou een fijne week, met veel energie en kracht.
Hartelijke groet, Janine

Hallo Janine,

Over ongeduld gesproken: we zijn als wijkkerken al volop onderweg naar de Waterstaatskerk, terwijl de eigendomsoverdracht nog moet passeren. Ongelooflijk hoeveel tijd de burgerlijke gemeente nodig heeft om zo iets rond te krijgen. En wij maar druk zijn met tekeningen, vergunningen, begrotingen, beheersplannen en overleg met al die groepen in de huidige kerkgebouwen die voor een overstap komen te staan. Want als de handtekeningen eenmaal staan, gaat er veel gebeuren.

Terecht breng je de PR ter sprake. Van Binding tot zondagsbrieven, van website tot sociale media, alle groepen die er nu al mee bezig zijn, zijn ervan doordrongen. Er is een gezamenlijke PR groep gevormd die dit alles gaat coördineren tot een totaal concept. Inderdaad, zo'n artikel in Tubantia twee weken geleden is mooi, maar beperkt. Er is heel wat meer nodig om mensen naar de Waterstaatskerk te trekken. Ik ben zelf ook benieuwd hoe de PR plannen er uit gaan zien. Er zitten goede mensen achter.

Zo'n proces van onderweg zijn, dat is inderdaad iets waar je van kunt genieten. Het doet je goed te zien hoe meer en meer mensen enthousiast worden over de mogelijkheden die daar zijn. Toch voel je ook pijn. Het besef zoveel achter te laten dat je dierbaar is. Een kerk is toch een soort thuis. Deze week was er in de Bethelkerk een speciale gemeenteavond aan gewijd. Wat waren er weer veel mensen en werden er mooie dingen gezegd en kostbare herinneringen opgehaald. Tegelijk: het doet verschrikkelijk zeer je te realiseren dat we gelijktijdig in een bezuinigingsronde zitten. Niet alle contracten zullen worden voortgezet. Je zult maar koster zijn. Tegelijk: je zult maar kerkrentmeester zijn, je zult maar lid zijn van de kerkenraad, als zulke besluiten vallen. Ik was ervan onder de indruk hoe het gisteravond, met al die pijn in de zaal, een mooie gemeenteavond werd. Wat een goed volk! Daar kun je dan toch weer van genieten.

Hartelijke groet,

Ds. Peter Hendriks

